

מתנות קטנות לחיים

הגשה: ציפי נולן

מרגש: הנב' רחל הברachi' אשת הרב אברהם ישעהו הבר זצ"ל בפרקיו יומן מחייו ארוכי המעש

[5]

אור בקצת הדיאליזה

המיוסר, המתמודד, האח השכול, חוללה הכליות, החברותא שישב בקורסא הצמודה לבuali' במשך החודשים הארוכים, לומד אליו, מתמודד אליו, מעלה אותו חיווק בתוך החולשה. עבור פנחס היה היום זהם יומ פרידה גורלי.

עמדנו שם בפתח, לאחר הטיפול האחרון, כשפנחים לא יכול עוד. "רב הבר", זעק מהנהמת ליבו, "אל תשכח אותה, אל תשאיר אותה מאחור".

זוכרת את בעלי מסתובב לכיוונו, מישיר אליו את עיניו הטובות ואומר בקולו השקט: "אשתדל פנחס. איני מבטיח להצלחה, אני מבטיח בלי נדר לנשות". אגב, המילים "בלי נדר" היו שגורות על לשונו וכך גם חינך אותו. שנים לאחר מכן, בכל פעם שעמדה בפניו התמודדות כזו או אחרת, כשהיינו שואלים את עצמנו האם נכון לפתוח זירה חדשה או לעשות פעולה מסוימת אשר איננו בטוחים אם הצלחה, היה בעלי אומר: "אנחנו לא 'קיבלו הצלחות', אבל מוטל علينا להיות 'קיבלו השתדלות', לפחות לנשות!!", ושנינו ידענו בדיק מה נכון לעשות. כי علينا מוטל התפקיד לנשות, נכון להשתחדש ולהשתדל עבורו. ההצלחה או הכישלון הם בידי בורא עולם. רק הוא יתברך יחליט מה יקרה. הוא אדון התולדות ואחראי על התוצאות.

ועל התוצאה של אותה הבטחה להשתדל, בעז'ה בפעם הבאה.

יש תקווה חדשה. איזה צדיק! הוא מסכים! צריך לroxץ לבדיקות... שב בדיקות, שוב ימים ארוכים של ציפייה. ---- יש התאמאה!

ברוך ד', יש אור בקצת הדיאליזה... באתם ימים תהליך תרומות הכליה התנהל בקצב איטי מאד. בדיקות, וועדות, אישורים, ושוב בדיקות, חששות ושאלות. תהליך מתיש. אך לבסוף, לאחר תקופה של קרוב לשנה, הגיע היום המוחלט. היום בו עומד בעלי לעبور את טיפול הדיאליזה האחרון. מסיבת פרידה...

אי אפשר לתאר את האווירה שרורה באותו יום במקוון. מצד אחד לא היה מי שלא התרgesch עם בעלי ושם בחמתו, אך מצד שני ניתן היה לחוש בקנאה הסמויה והגלויה שריחפה באוויר. הוא יצא והם נשארים שם. הוא זכה וחבריהם למקוון עדין ממתינים.

ההרגשות היו סותרות. היו אלה שהגיעו למקוון הדיאליזה עוד לפני וטרם נמצא להם תורם, היו שהגיעו אחריו וכבר כמעט אפשר תקופתם למצוא תורם מתאים, היו מטופלים שכבר הספיקו להתיידד עם בעלי ולהפוך בלבו את סודותיהם... כל אחד והקשר שלו לתמונה, אך כולם קשורים אליה רגשית. כולם שמרו בשביילו, אך לא היה אחד שלא יוכל לעצמו בקהל או בשקט: "בקרוב אצלך".

יותר מכולם היה פנחס. הנער הגיבור,

טבת תשס"ז "גילו ברעדת", כך אני מגדירה את יום ההשתלה; מählת לכלוכן שלא חטטו טעם של שמחה מעין זו... האמת, אל يوم ההשתלה הנגענו לאחר שכבר

כמעט נושנו מקומו. ולא בכך. ברגע שנודע לנו שבali' יזדקק להשתלה מיהרנו כולם להיבדק. התוצאות אכוו אותנו מאד. נבדקו ויצאו שליליים. בשונה מהימים האלה בהם כל אחד מתחפל לצתת שלילי, או התפלנו, אוهو כמה שהחפלו, לצאת חיובים.

כל כך קיינו שלפחות אחד מן הנבדקים קיבל תשובה חיובית, שלפחות אחד יתאים בסוג הרקמות ויוהה קרן של תקווה לבן, לאח, לבali' ולאבא שלנו, אבל לא היה אחד חיובי. כולם נמצאו לא מתאים.

אנחנו מדברים על ימים של לפני 14 שנה. באותו ימים המודעות לתרומות כליה הייתה בשפל ותרומות כליה אלטרואיסטיות - (התנדבותית ללא קשר משפחתי), הייתה בבחינת רעיון מנתק מהמציאות. אם אף אחד מבני המשפחה הקרובה והרחוקה לא נמצא מתאים, ידענו, הסיכוי למצוא כליה קטן מאוד.

חיפשתי תורם בנסיבות. כל קרוב משפחה קרוב או רחוק נשלח על ידי להיבדק אך לא מצאו איש מתאים. מול עיני ראתה את בעלי סובל, דועך. מוחבר למכונית דיאליזה, הולך ונ驰ש... קשה לתאר במילים את הציפייה לתקווה. את היסודן למציאת תורם מתאים שהיה שליח טוב לחלק את בעלי מן המאסר הכספי הזה.

וזה הגיע המלאך שלנו (אשר מסיבות השמרות עימיו, בחר להישאר בעילום שם עד היום הזה). אדם נוסף הביע נוכנות להיבדק, לא האמין. יש עוד מישחו שלא נבדק ומוכן.

שנתיים רבות לאחר ההשתלה, כאשר ארגון "מתנת חיים" קם והיה למציאות ב"ה, פנו אלינו גורמים מכל העולם. מומחים, רופאים, חוקרים ומרכזי השתלות מקומיות שונים על הגLOBוס, כולם ביקשו להבini מהי דרך הפעולות של הארגון. מהו הסוד אשר מביא אנשים בריאות להיכנס לחדר הנition וلتורם איבר מגוף בהתנדבות ובלא תמורה, רק בשbill להחיות אחרים. בעלי תמיד היה נעה לכל הפונים. הוא סיפק מידע, לימד עובדות ועזר להפיך חומרה הסברה. אחרי הכל היה פונה אליו ואומר בחיוך: "הם עובדים קשה... אבל זה לא ילך".

"למה", הייתה שאלת והוא משב בחיוך: "משום שהוא לא אופן הפעולות. זה העם שלנו, עם ישראל! הערכות ההדרית, אהבת הזולת והרצון לקיים מצות עשה של 'ואהבת...' כמור', קיימים אצלנו בגנים, וכמה שישתדרו, אותם אי אפשר להעתיק..."

הבהרה: הבהרה. עיתון קטיפה הוא שפנה לנברת הבר בבקשת להעלות על הכתב מקורות החיים של בעל ז'ל. יהיו הדברים לזכרו הרבים ולעלוי נשמהו של אברהם ישעה בן רב צבי